यश्चायं मन्युजो मेऽग्निर्लोकानादातुमिच्छति। दहेदेष च मामेव निगृहीतःस्वतेजसा।
भवताञ्च विजानामि सर्व्वलोकहितेप्सुतां। तस्माद्विधद्धं यच्छ्रेयो लोकानां मम चेश्वराः।
॥ पितरऊचुः॥ य एष मन्युजस्तेऽग्निर्लोकानादातुमिच्छति। अप्सु तं मुञ्च भद्रं ते लोका ह्यप्सु प्रतिष्ठिताः।
आपोमयाः सर्व्वरसाःसर्व्वमापोमयं जगत्। तस्मादप्सु विमुञ्चेमं क्रोधाग्निं द्विजसत्तम।
अयं तिष्ठतु ते विप्र यदीच्छसि महोदधौ। मन्युजोऽग्निर्दहन्नापो लोका ह्यापोमयाः स्मृताः। १८९०
एवं प्रतिज्ञा सत्येयं तवानघ भविष्यति। नचैवं सामरा लोका गमिष्यन्ति पराभवं।
॥ वशिष्ठ उवाच॥ ततस्तं क्रोधसञ्जातं और्व्वोऽग्निं वरुणालये। उत्ससर्ज्ज सचैवाप उपयुङ्क्ते महोदधौ।
महद्वडवशिरो भूत्वा यत्तद्वेदविदो विदुः। तमग्निमुद्गिरद्वक्त्रात्पिबत्यापो महोदधौ।
तस्मात्त्वमपि भद्रं ते न लोकान्हन्तुमर्हसि। पराशर परालोकाञ्जानन् ज्ञानवतां वर।
इत्यादिपर्व्वणि चैत्ररथपर्व्वण्यौर्व्वोपाख्यानेऽशीत्यधिकशततोऽध्यायः॥ १८०॥
॥ गन्धर्व्व उवाच॥ एवमुक्तः स विप्रर्षिर्व्वशिष्ठेन महात्मना। न्यषेधदात्मनः क्रोधं सर्व्वलोकपराभवात्। १८९५
ईजे च स महातेजाः सर्व्ववेदविदांवरः। ऋषीराक्षससत्रेण शक्तेर्योऽथ पराशरः।
ततो दृढ्डांश्च बालांश्च राक्षसान्स महामुनिः। ददाह वितते यज्ञे शक्तेर्व्वधमनुस्मरन्।
नहि तं वारयामास वशिष्ठो रक्षसां वधात्। द्वितीयामस्य माभाङ्क्षं प्रतिज्ञामिति निश्चयात्।
त्रयाणां पावकानाञ्च सत्रे तस्मिन्महामुनिः। आसीत्पुरस्ताद्दीप्तानाञ्चतुर्थ इव पावकः।
तेन यज्ञेन शुभ्रेण हूयमानेन शक्तिजः। तद्विदीपितमाकाशं सूर्य्येणेव घनात्यये। १८००
तं वशिष्ठादयः सर्व्वे मुनयस्तत्र मेनिरे। तेजसा दीप्यमानं वै द्वितीयमिव भास्करं।
ततः परमदुष्प्रापमन्यैर्ऋषिरुदारधीः। समापिपयिषुः सत्रं तमत्रिः समुपागमत्।
तथा पुलस्त्यः पुलहः क्रतुश्चैव महाक्रतुः। तत्राजग्मुरमित्रघ्न रक्षसां जीवितेप्सया।
पुलस्त्यस्तु वधात्तेषां रक्षसां भरतर्षभ। उवाचेदं वचः पार्थ पराशरमरिन्दमं।
कच्चित्तातापविघ्नं ते कच्चिन्नन्दसि पुत्रक। अजानतामदोषाणां सर्व्वेषां रक्षसां वधात्। १८०५
प्रजोच्छेदमिमं मह्यं नहि कर्त्तुं त्वमर्हसि। नैष तात द्विजातीनां धर्म्मो दृष्टस्तपस्विनां।
शम एव परो धर्म्मस्तमाचर पराशर। अधर्म्मिष्ठं वरिष्ठः सन्कुरुषे त्वं पराशर।
शक्तिश्चापि हि धर्म्मज्ञ नातिक्रान्तुमिहार्हसि। प्रजायाश्च ममोच्छेदं नचैवं कर्त्तुमर्हसि।
शापाद्धि शक्तेर्व्वाशिष्ठ तदा तदुपपादितं। आत्मजेन स दोषेण शक्तिर्नीत इतो दिवं।
नहि तं राक्षसः कश्चिच्छक्तो भक्षयितुं मुने। आत्मनैवात्मनस्तेन दृष्टो मृत्युस्तदाऽभवत्। १८८०
निमित्तमात्रस्त्वासीद्विश्वामित्रः पराशर। राजा कल्माषपादश्च दिवमारुह्य मोदते।
ये च शक्तिवराः पुत्रा वशिष्ठस्य महामुनेः। ते च सर्व्वे मुदायुक्ता मोदन्ते सहिताः सुरैः।
सर्व्वमेतद्वशिष्ठस्य विदितं वै महामुने। रक्षसाञ्च समुच्छेद एष तात तपस्विनां।
निमित्तभूतस्त्वं चात्र क्रतौ वाशिष्ठनन्दन। तत्सत्रं मुञ्च भद्रं ते समाप्तमिदमस्तु ते।